

Tây Bá Lợi Á, miền đất buồn rầu nhất thế gian

An Hoang Trung Tuong 2008-06-14 13:52

Page: 0

LƯU Ý: MỌI SAO CHÉP PHẢI GHI RÕ NGUỒN VÀ TÁC GIẢ

Bạn Khoai Tây hay gọi sai tên Tây Bá Lợi Á thành Siberia hay Siberie mẹ gì, đúng là bạn tư bản khốn kiếp.

Có thể cưỡi tàu hỏa theo quả đường sắt Bai Can A Mua Vĩ Đại (tức BAM, đã được nhắc đến trong khoảng 1000 tác phẩm văn học và điện ảnh kịch nghệ thời hoàng kim thiên đàng cựu nước mẹ Liên Xô, bỏ qua truyện ngắn và thơ) để đi dọc Tây Bá Lợi Á tới tận cực đông cựu nước mẹ trong hai tuần. BAM là công trình xây dựng được coi là dài nhất thế gian, hơn cả Vạn Lý Thành của đương kim nước mẹ Tàu. Điều mẹ cựu nước mẹ, kinh thật. Xem thêm [ở đây] về con đường bất hủ.

Suốt hai tuần đó đồng chí Na Béo, du khách tâm thần, sẽ chẳng dòm thấy gì ngoài các cánh rừng taiga bất tận. Taiga là cái điều gì? Để xem sơ qua thì [vào đây], đừng chửi nó không thể nói hay như Trung Tướng được, hẹn dịp khác viết về taiga, nhá. Đại khái đó là một thứ gì giống như rừng, đừng mà không có biên giới, không có trang trí, không có điểm xuyết. Mùa đông (kéo dài từ tháng 8 tới tháng 6 năm sau, cũng có chỗ kéo dài từ tháng 8 tới luôn tháng 8), đồng chí Na Béo sẽ thấy một vũ trụ tuyết. Hàng tỷ cây tuyết đứng im phắc chờ một ngọn gió tưởng tượng của các tiểu thuyết gia để làm rụng xuống tuyết một bông tuyết gì mà đẹp long lanh mùi mẫn, điều mẹ chết cười.

Tàu cứ chạy và chạy và chạy. Đồng chí Na Béo sẽ thấy tiếng động duy nhất ở đời là tiếng rống của bánh thép con tàu tốc độ 80 kí-lô-mét nghiêng trên ray sắt, mẹ thê lương hơn cả địa ngục. Sáng dậy ỳnh rảnh, trưa qua căng-tin, tối rúc vô mền, tất cả đều trong tiếng kèn kẹt ken két đó. Nó sẽ mài mòn tất cả suy tư khát vọng mẹ gì của đồng chí. Nếu con đường dài thêm hai ngàn cây số nữa, đồng chí sẽ chết cứng vì não

ngưng hoạt động suốt hai tuần rưỡi.

Làm điều gì có những đàn tuần lộc sừng dài mét tám kéo ông già lùn mũ chỏm phi phẩm phẩm đuổi theo bầy sói cười hí hờn.

Làm điều gì có những chú gấu mắt tròn vo giờ chân chào sau cửa kính. Điều gì có sóc mới cả dê. Điều gì những con sông vàng rực, những mảng hồ lấp lánh. Phía tất đây.

Ở mà thi thoảng trên con đường vạn dặm, đồng chí Na Béo cũng có thể bắt gặp một hai thành phố. Gọi là thành phố, vì chưa có từ khác đặt cho chúng. Đó chính là những gulag trứ danh bí hiểm, nơi giáo dưỡng những đảng viên hư hỏng được trung ương đảng ta bên cựu nước mẹ cho là rất phản động. Gọi là thành phố, đừng chỉ có dăm dãy chung cư bốn hoặc năm tầng xây từ những năm 30 thế kỷ trước, có tháp nước, có chợ giời, có khẩu hiệu chẳng qua cột đèn, với cư dân là những thằng mặt mốc thế này này:

Bọn chúng ở đó chờ đón đồng chí Na Béo chạy ngang và thống thiết cầu cho đồng chí cùng các bạn du khách tâm thần chết mẹ nó đi, vì bất kỳ thứ gì bên ngoài gulag đều may mắn hơn chúng, kể cả taiga không có bìa biên và lũ Lừa đến từ Hà Nội Sài Gòn Thâm Sơn Cùng Cốc.

Nếu rồi hơn, Trung Tướng sẽ kể nốt về các địa danh bưng bura đồng chí Na Béo ước ao mò tới, cái mẹ gì Tây Tạng, Ai Cập, Mả Khi.. Chẳng chớ gì đẹp đẽ, làm sao so được với tổ quốc Lừa yêu dấu của chúng ta hử?

(@2006)

COMMENTS